

“DIGUE’M QUE VOLS VIURE!”

A PuntBCN volem deixar-nos provocar per aquest agosarat reclam que ens regala un dels personatges de la popular sèrie *One Piece*, d'Eiichirō Oda, perquè ens serveixi de punt de partida per a un diàleg autèntic.

Certament, desitjar la vida no és una cosa automàtica. No són pocs els símptomes de cansament que percebem en les nostres societats. En els àmbits més quotidians com la feina, en les relacions, en l'afecte, en l'estudi, o fins i tot en la responsabilitat social, constatem també com sucumbim al desànim, a l'abaltiment, a l'evitació. El pes de les circumstàncies ens empeny de vegades a anestesiar-nos davant la vida i la mort. I fins i tot quan emergeixen les preguntes “com es pot viure aquesta circumstància?, quin sentit té?, per què m'ha tocat a mi?”, sovint ens quedem desconcertats perquè no sabem donar-los una resposta convincent o pensem que no en té.

Arreu on mirem, des de l'augment de suïcidis, les polítiques al servei d'una ideologia i no de la persona humana, fins als esdeveniments geopolítics, sembla que la mort preval més que la vida, la destrucció més que la construcció.

«Digue'm que vols viure!». De quina experiència de positivitat pot néixer una exhortació com aquesta?

Ens ha cridat l'atenció el testimoni del cardenal Pizzaballa –patriarca de Jerusalem–, que, dins de la gravíssima situació que s'ha desencadenat a Israel i Palestina, ens comunica a tothom la certesa que l'home mai no és abandonat a si mateix, a la seva sort. Amb una manera de fer que desafia tota altra lògica, amb una esperança irreductible, no ha descartat la possibilitat de lliurar-se a canvi de l'alliberament dels ostatges israelians per posar fi al conflicte.

«On és l'home? Què hem fet amb la nostra humanitat? Què hem fet amb la nostra vocació, el respecte als drets de la persona i el creixement de la persona?», es pregunta Pizzaballa. Aquests interrogants ofereixen la possibilitat d'un camí que tots podem recórrer. Així ho expressava Luigi Giussani –fundador del moviment eclesial Comunió i Alliberament–, comentant el poema “Mares” de Juan Ramón Jiménez:

«*Siento que el barco mío* [escriu un bon poeta espanyol]

*Siento que el barco mío
ha tropezado, allá en el fondo,
con algo grande.*

[El nostre vaixell, que està navegant per l'oceà de la vida, ha ensopegat allà al fons, amb una cosa gran: Déu present.]

¡Y nada

sucede! Nada... Quietud... Olas... [tot queda igual]

– *¡Nada sucede; o es que ha sucedido todo, y estamos ya, tranquilos, en lo nuevo? –*

[Que ens hem resignat ja, com si no existís? Us desitjo i em desitjo a mi mateix que no estigueu mai tranquils, mai més tranquils!]

És per això que a PuntBCN volem continuar treballant per construir espais de veritable experiència de trobada on es pugui recuperar el desig infinit de vida, l'anhel de viure intensament qualsevol circumstància, per banal i simple que pugui semblar. Fins i tot en els mars de vegades confusos de la nostra cultura, és possible trobar insospitats centelleigs d'autèntica humanitat; secundem-los i llancem-nos al diàleg amb qui segueix cridant i desitjant.